

[Sundhedsministeren]

Vi har problemet med demente på vores plejehjem. Der er demente, der er det, der i fagsproget hedder »dørsøgende«, altså har en tilbøjelighed til at forlade hjemmet.

Jeg tror, det, vi kan gøre for de demente, er at prøve at skabe så rolige, så kendte omgivelser for dem som overhovedet muligt. Og den type institution, der nok har de dårligste muligheder for det, er det psykiatriske sygehuse.

Jeg tror, vi kommer til at gennemdrøfte, hvordan vi bedst finder nogle forhold, hvor vi på ordentlig, anstændig vis kan tage hånd om demente mennesker. Jeg vil sammen med socialministeren drøfte, om der er mulighed for, at vi kan indføre at tage nogle særlige hensyn på vores almindelige plejehjem, som må være den type institution, der er nærmest til at løse problemet.

Om den redegørelse, som vi har til debat, vil jeg sige, at den jo skulle prøve at give en fornemmelse af, hvordan den udvikling, som vi er i gang med, skrider frem. Hovedspørgsmålet her er vel: Er den udvikling, der er sat i gang, den rigtige udvikling?

Der er sket meget store forandringer på det psykiatriske område igennem de senere år, og distriktspsykiatrien er et udtryk for den forandringsproces, som er i gang. Jeg tror, man må sige, at der er utvetydig opbakning omkring selve distriktspsykiatrien som en model, som vi skal fortsætte med at udføre i praksis.

Det betyder selvfølgelig ikke, at distriktspsykiatrien er problemfri, det betyder ikke, at omstillingen går problemfrit, men hovedopgaven er at sige: Skal vi ændre kurs – skal vi finde på noget andet end distriktspsykiatrien? Det synes jeg ikke der er noget som helst der indikerer. Jeg tror, udviklingen er inde i den rigtige gænge.

Men det er meget vigtigt, at der er en sammenhæng imellem den omlægning, der sker på de psykiatriske sygehuse, og de tilbud, som man stiller til rådighed uden for de psykiatriske sygehuse. Det er jo dér, problemerne ligger, nemlig at få denne balance i stand.

Det er uheldigt i en omstillingsproces – det er i det hele taget uheldigt – når faggrupper har forskellige holdninger til de opgaver, de skal løse. Det er vigtigt, som det blev sagt af fru Tove Lindbo Larsen, at man hele tiden koncentrerer sig om, at det er mennesket, der skal være i centrum. Så må vi se, om vi kan få debatten og

holdningerne tilpasset, så det ikke kommer til at genere de mennesker, som bør være i centrum.

Fru Tove Lindbo Larsen spurgte mig, hvordan jeg så på en lang række foranstaltninger som bofællesskaber, døgn- og dagtilbud, distriktspsykiatri og også stationære sygehuse. Jeg tror ikke, vi på noget tidspunkt kan undvære stationære psykiatriske sygehuse i dette land; dertil er de tunge, kroniske sygdomme for alvorlige. Men jeg tror, det vil være et ideal at kunne råde over så mange forskelligartede tilbud som overhovedet muligt. Mennesker med psykiske lidelser er meget forskellige, de har forskellige behov, og det er vigtigt, at man stiler imod at kunne give det tilbud, som passer til det enkelte menneske. Det er også meget vigtigt, at man stræber efter, at der bliver en sammenhæng i tilbudene.

Der er talt om standarden på vore psykiatriske sygehuse, og at den lader meget tilbage at ønske. Det er da rigtigt, at der er forskel; der er da også iøjnespringende forskel på nogle af vores gamle psykiatriske sygehuse og de somatiske sygehuse, som vi ser rundt om i landet.

Det er klart, at sigtet må være, at der ikke skal være nogen standardforskel, men jeg tror, man godt kan have opmærksomheden rettet mod, at da amterne overtog statshospitalerne, de psykiatriske sygehuse, fra statens omsorg, var der en endnu større forskel mellem den standard, man havde på de somatiske sygehuse, som amterne havde ansvaret for, og så disse store, gamle psykiatriske sygehuse, som amterne så fik ansvaret for i 1976. Man har ikke indhentet denne forskel, og det er selvfølgelig målet, at standarden skal være ens. Men hvis jeg skal bruge hr. Carsten Andersens udtryk, så synes jeg altså også, at der var lysår imellem standarden på de to kategorier, jeg har nævnt.

Spørgsmålet om amternes berettigelse og amternes opgave i forbindelse med sygehushæft her er blevet inddraget i diskussionen. Jeg er overbevist om, at amterne er velegnede til at løse opgaven. Det betyder selvfølgelig ikke, at man ikke kan finde forhold, som man kunne have lyst til at se løst anderledes, og jeg er enig med hr. Poulsgaard i, at amterne har lidt af et problem i forbindelse med amtsgrænser. Det må være et mål, at man som borger får større mulighed for at passere en amtsgrænse. Det må være et mål for amterne at få løst det problem.